

Sygn. akt II K 785/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Bartłomiej Niedzielski

Protokolant: Jadwiga Jankowska, Agnieszka Pabiś, Justyna Krawczyk

przy udziale (...) prokuratorskiego Pawła Gintera

po rozpoznaniu na rozprawach w dniach: 29 października, 9 listopada i 12 grudnia 2018 r.

sprawy:

1. **S. M.** ur. (...) w Z. s. H. i J. z d. C.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 lutego 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Belchatowie zeznał nieprawdę w sprawie (...) dotyczącej stwierdzenia zasiedzenia gospodarstwa rolnego położonego w (...), (...)-(...) Z.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

2. J. W. (1) z d. M. ur. (...) w M. c. H. i J. z d. C.,

oskarżonej o to, że:

II. w dniu 23 lutego 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Belchatowie zeznała nieprawdę w sprawie (...) dotyczącej stwierdzenia zasiedzenia gospodarstwa rolnego położonego w (...), (...)-(...) Z.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

3. J. W. (2) z d. W. ur. (...) w Ł. c. T. i J. z d. M.,

oskarżonej o to, że:

III. w dniu 23 lutego 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Belchatowie zeznała nieprawdę w sprawie (...) dotyczącej stwierdzenia zasiedzenia gospodarstwa rolnego położonego w (...), (...)-(...) Z.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

4. Z. Z. (1) z d. G. ur. (...) w D. c. S. i W. z d. P.,

oskarżonej o to, że:

IV. w dniu 23 lutego 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Belchatowie zeznała nieprawdę w sprawie (...) dotyczącej stwierdzenia zasiedzenia gospodarstwa rolnego położonego w (...), (...)-(...) Z.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

5. G. P. (1) z d. W. ur. (...) w Z. c. S. i J. z d. S.,

oskarżonej o to, że:

V. w dniu 23 lutego 2017 roku przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie zeznała nieprawdę w sprawie (...) dotyczącej stwierdzenia zasiedzenia gospodarstwa rolnego położonego w (...), (...)-(...) Z.,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

1. uznaje **S. M.** za winnego zarzucanego mu czynu z punktu **I** z tą zmianą jego opisu, że w dniu 23 lutego 2017 r. w B. przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie (...) zeznał nieprawdę odnośnie okoliczności związanych z posiadaniem przez J. W. (3) w latach (...) nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. 1,(...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha) tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 233 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza mu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych;

2. uznaje **J. W. (3)** za winną zarzucanego jej czynu z punktu **II** z tą zmianą jego opisu, że w dniu 23 lutego 2017 r. w B. przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie (...) zeznała nieprawdę odnośnie okoliczności związanych z posiadaniem przez nią w latach (...) nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha) tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 233 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. uznaje **J. W. (2)** za winną zarzucanego jej czynu z punktu **III** z tą zmianą jego opisu, że w dniu 23 lutego 2017 r. w B. przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie (...) zeznała nieprawdę odnośnie okoliczności związanych z posiadaniem przez J. W. (3) w latach (...) nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. 1,(...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha) tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 233 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. uznaje **Z. Z. (2)** za winną zarzucanego jej czynu z punktu **IV** z tą zmianą jego opisu, że w dniu (...) r. w B. przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie (...) zeznała nieprawdę odnośnie okoliczności związanych z posiadaniem przez J. W. (3) w latach (...) nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. 1,(...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha) tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 233 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. uznaje **G. P. (2)** za winną zarzucanego jej czynu z punktu **V** z tą zmianą jego opisu, że w dniu 23 lutego 2017 r. w B. przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie (...) zeznała nieprawdę odnośnie okoliczności związanych z posiadaniem przez J. W. (3) w latach (...) nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha) tj. czynu wyczerpującego znamiona art. 233 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk wymierza jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawieszają **J. W. (3)**, **J. W. (2)**, **Z. Z. (2)** i **G. P. (2)** na okresy po 2 (dwa) lata próby;

7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje **J. W. (3)**, **J. W. (2)**, **Z. Z. (2)** i **G. P. (2)** do informowania Sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie co 6 (sześć) miesięcy od uprawomocnienia się wyroku pisemnych sprawozdań odnośnie jego wykonania oraz przestrzegania porządku prawnego, a zwłaszcza o wszelkich ewentualnych

naruszeniach prawa lub toczących się przeciwko oskarżonym postępowaniach karnych, karnoskarbowych lub w sprawach o wykroczenia;

8. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza **J. W. (3), J. W. (2), Z. Z. (2) i G. P. (2)** grzywny w wysokościach po 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwoty po 10 (dziesięć) złotych;

9. pobiera od S. M. kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych opłaty i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60,48 zł (sześćdziesięciu złotych i czterdziestu ośmiu groszy) tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków;

10. pobiera od J. W. (3), J. W. (2), Z. Z. (2) i G. P. (2) po 170 (sto siedemdziesiąt) złotych tytułem opłat oraz po 60,48 zł (sześćdziesiąt złotych i czterdzieści osiem) tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 785/18

UZASADNIENIE

W dniu 27 lipca 2016 r. pełnomocnik J. W. (3) złożył w Sądzie Rejonowym w Bełchatowie wniosek o stwierdzenie, że wymieniona wnioskodawczyni z dniem (...) r. nabyła poprzez zasiedzenie własność nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...) i (...) o łącznej powierzchni (...) ha. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą (...). Uczestnikiem postępowania był S. M. (brat wnioskodawczyni). W sprawie nie brała udziału T. K. (siostra wnioskodawczyni i uczestnika).

/kserokopie akt (...) SR w Bełchatowie k. 51-56 oraz akta (...) SR w Bełchatowie/

Wymienione powyżej działki, a także położone w S. tzw. siedlisko - działka oznaczona w ewidencji gruntów jako działka o numerze (...) - wchodziły w skład gospodarstwa rolnego, które wcześniej należało do W. i J. małżonków C..

/wyjaśnienia S. M. k. 105-106, 208-209, 212 i 215, kserokopia aktu własności ziemi k. 57 (k. 47 akt (...) SR w Bełchatowie)/

Po śmierci W. C. w 1981 r. prowadzeniem przedmiotowego gospodarstwa rolnego zajął jego niewidomy syn S. C.. Pomagała mu w tym jego (...) J. C. (1), która zmarła (...) r.

/wyjaśnienia S. M. k. 105-106, 208-209, 210, 212 i 215, kserokopia skróconego aktu zgonu J. C. k. 48/

Pomimo tego, że S. C. był ociemniały uprawiał wchodzące w skład gospodarstwa ziemie orne, przydomowy ogródek i sad oraz hodował zwierzęta gospodarskie. Znakomitą część prac wykonywał samodzielnie, a w przypadku konieczności użycia maszyn rolniczych korzystał z usług (...) w Z.. Był człowiekiem bardzo pracowitym. Imponował tym, że pomimo swojej ułomności i wątpliwej opłacalności zajmował się przedmiotowym gospodarstwem rolnym. Prowadził je do końca swojego życia. Zmarł w (...) roku. Po śmierci natomiast S. C. należące do gospodarstwa ziemie nie były już uprawiane przez nikogo i zarosły dziką wieloletnią roślinnością oraz drzewami.

/wyjaśnienia S. M. k. 105-106, 208-209, 210, 212 i 215, zeznania T. K. k. 100 i 219-220, zeznania K. H. k. 56-57 i 220-221, zeznania M. W. (1) k. 77-78 i 213-216, zeznania J. T. k. 85 i 216-217, zeznania P. T. k. 95 i 218-219, zeznania A. G. k. 91 i 217, zeznania H. G. k. 88 i 229-230, faktury za usługi ze (...) w Z. z lat (...) kop. k 237a/

J. W. (3) wraz z mężem T. W. po śmierci S. C. bywali jedynie tzw. siedlisku. Wykorzystywali je jako działkę rekreacyjną, trzymali tam psa, hodowali drób, a T. W. gromadził w domu po wymienionym wiele różnych rzeczy.

/wyjaśnienia S. M. k. 105-106, 208-209, 210, 212 i 215, zeznania T. K. k. 100 i 219-220, zeznania K. H. k. 56-57 i 220-221, zeznania M. W. (1) k. 77-78 i 213-216, zeznania P. T. k. 95 i 218-219, zeznania M. W. (2) k. 239-241, zeznania R. W. k. 241-242/

W dniu (...) r. przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie odbyła się rozprawa w sprawie sygn. akt (...) z wniosku J. W. (3) o zasiedzenie podczas, której zeznania składały Z. Z. (2), G. P. (2), J. W. (2) (wówczas W.), J. W. (3), a także S. M..

Z. Z. (2) zeznała między innymi, że J. W. (3) od (...) r. (po śmierci W. C.) zaczęła uprawiać wszystkie grunty wchodzące w skład gospodarstwa po wymienionym, a także sad i włąda nimi aż do chwili przesłuchania. Podała także, iż syn W. C. nie uprawiał tych ziem, gdyż nie mógł, albowiem był niewidomy. J. W. (3) natomiast miała uprawiać pola, siał, sadzić ziemniaki, hodować kury, gęsi, kaczki.

G. P. (2) zeznała z kolei między innymi, że J. W. (3) po śmierci W. C. zaczęła uprawiać wszystkie nieruchomości po nim, a także sad, siała zboże i zbierała siano. Stwierdziła także, iż syn W. C. nie uprawiał przedmiotowych gruntów, gdyż był niewidomy.

J. W. (2) (wówczas W.) zeznała zaś między innymi, że jej matka J. W. (3) po śmierci W. C. w (...) r. przejęła posiadanie całość gruntów po nim. Syn W. C. tego nie zrobił albowiem był niewidomy. J. W. (3) miała uprawić pola, sadzić ziemniaki, hodować kury, gęsi, kaczki.

J. W. (3) w czasie sprawy o zasiedzenie zeznawała między innymi, że po śmierci W. C. w (...) r. zaczęła prowadzić całe gospodarstwo po nim. S. C. tego nie zrobił albowiem był niewidomy. Podała, że siała żyto, zbierała siano, sadziła ziemniaki, dbała o sad, trzymała inwentarz żywy: kaczki, kury, gęsi.

S. M. zeznał wówczas natomiast, że potwierdza to co zeznała siostra i nie ma do tego zastrzeżeń.

/kserokopia protokołu ww. rozprawy k. 16 -19, nagranie rozprawy płyta CD k. 70/

Z. Z. (2), G. P. (2), J. W. (2) (wówczas W.), J. W. (3), a także S. M. zostali uprzedzeni przez sędziego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie.

/nagranie rozprawy płyta CD k. 70 (7 min. 9 - 15 sek. oraz 24 min. 27 – 31 sek., a także 28 min. 36-39 sek.)/

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Bełchatowie z 23 lutego 2017 r. sygn. akt (...) stwierdzono, że J. W. (3) z dniem (...) r. nabyła poprzez zasiedzenie własność nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. 1,(...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha)

/kserokopia ww. postanowienia k. 66/

S. M. zgodził się na założenie sprawy o zasiedzenie i zeznanie nieprawdy, gdyż chciał w ten sposób rozwiązać swoją problematyczną sytuację, w której się wtedy znalazł. Oskarżony miał bowiem kłopot z zarejestrowaniem się jako bezrobotny, gdyż z racji tego, że odziedziczył po matce gospodarstwo rolne, nie był w stanie przedstawić w Urzędzie Pracy zaświadczenia, iż takowego nie posiada. Poza tym, okazało się, że nie były opłacane składki i S. M. miał duże zadłużenie w (...) (...). W związku z tym, za namową J. W. (2) ustalono, że przeprowadzona zostanie sprawa o zasiedzenie w efekcie której własność gospodarstwa przejdzie na J. W. (3). W ten sposób zamierzano wykazać, że na oskarżonym nie powinien ciążyć obowiązek opłacania składek. Następnie zaś, nieruchomości miały zostać podzielone przez J. W. (3) pomiędzy nią, oskarżonego i T. K.. Ze względu natomiast na to, że tak się nie stało i J. W. (3) nie dotrzymała słowa, S. M. zdecydował się ujawnić prawdę i donieść na siebie samego oraz na pozostałe osoby, które zeznawały w sprawie o zasiedzenie.

/wyjaśnienia S. M. k. 105-106, 208-209, 210, 212 i 215, pismo S. M. z 14 marca 2018 r. k. 1-7, kserokopia postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku k. 25/

S. M. ma (...) lata; jest (...); nie ma nikogo na utrzymaniu; z zawodu jest (...); posiada wykształcenie zawodowe; jest bezrobotny utrzymuje się z prac dorywczych; osiąga miesięczny dochód w wysokości ok. 500 zł; jest właścicielem wspomnianego wyżej tzw. siedliska; nie był karany.

/oświadczenie oskarżonego k. 206, karta karna k. 143/

J. W. (3) ma (...) lata; jest (...); nie ma nikogo na utrzymaniu; z zawodu jest (...); posiada wykształcenie podstawowe; utrzymuje się z emerytury w wysokości ok. 1680 zł netto na miesiąc; nie ma nikogo na utrzymaniu; nie była karana.

/oświadczenie oskarżonej k. 207, karta karna k. 146/

J. W. (2) (poprzednio W.) ma (...) lat; jest matką jednego dziecka w wieku (...) lat, które pozostaje na jej utrzymaniu; pracuje jako (...); osiąga wynagrodzenie w wysokości ok. 3.000 zł netto; jest (...); zdobyła wykształcenie wyższe; jest (...); przysługuje jej tytuł własności do przedmiotowego gospodarstwa rolnego w S. o łącznej powierzchni (...) ha; nie była karana.

/oświadczenie oskarżonej k. 207, karta karna k. 145/

Z. Z. (2) ma (...) lat; jest (...); nie ma nikogo na utrzymaniu; z zawodu jest (...); posiada wykształcenie zawodowe; utrzymuje się z (...) w wysokości ok. 950 zł netto na miesiąc; nie ma nikogo na utrzymaniu; jest współwłaścicielką gospodarstwa rolnego o powierzchni ok. (...) ha; nie była karana.

/oświadczenie oskarżonej k. 207, karta karna k. 147/

G. P. (2) ma (...) lat; jest (...); nie ma nikogo na utrzymaniu; posiada wykształcenie podstawowe; utrzymuje się z emerytury w wysokości ok. 1190 zł netto na miesiąc; nie ma nikogo na utrzymaniu; nie była karana.

/oświadczenie oskarżonej k. 207, karta karna k. 144/

Oskarżony S. M. przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że po śmierci W. C. prowadzeniem gospodarstwa rolnego po nim miał się zająć jego niewidomy syn S. C.. Wymieniony prowadził je aż do swojej śmierci w (...) r., a po tym wydarzeniu ziemie należące do gospodarstwa przestały już być uprawiane i zarosły dziko rozwijającą się roślinnością. J. W. (3) natomiast od (...) roku bywała jedynie na tzw. siedlisku z domem w którym mieszkał S. C.. Nie było ono jednak przedmiotem wniosku o stwierdzenie zasiedzenia, gdyż wcześniej zostało wyodrębnione i przeszło na własność S. M. w drodze spadkobrania, co nie podobało się J. W. (3).

Oskarżone natomiast nie przyznały się do zarzucanych im czynów. J. W. (3) podtrzymała wersję wydarzeń przedstawianą w zeznaniach na rozprawie w sprawie o zasiedzenie. J. W. (2) również stwierdziła, że zeznawała jako świadek prawdę, ale z drugiej strony wyjaśniała jednak, że jej rodzice (J. W. (3) i T. W.) uprawiali gospodarstwo dopiero po śmierci S. C., zaś wcześniej pomagali mu w jego prowadzeniu. Z. Z. (2) w swoich wyjaśnieniach powtórzyła twierdzenia stawiane podczas składania zeznań w sprawie o zasiedzenie. G. P. (2) natomiast pomimo tego, że stwierdziła, iż zeznawała prawdę podała, że tak naprawdę widziała jak J. W. (3) jedynie pomaga rodzinie w prowadzeniu gospodarstwa rolnego, ale nie posiada wiedzy na temat tego aby samodzielnie je prowadziła.

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy w pełni potwierdza, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im czynów.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd opierał się na wyjaśnieniach S. M. oraz zeznaniach T. K., K. H., M. W. (1), J. T., P. T. oraz A. i H. G.. Wymienione dowody nie budzą, bowiem najmniejszych wątpliwości odnośnie swojej wiarygodności. Przedstawiają jednolity i spójny przebieg kluczowych dla sprawy zdarzeń odnośnie, których nie zawierają sprzeczności. Ponadto, wspomniane zeznania wzajemnie ze sobą korespondują, gdyż poszczególne okoliczności znajdują w nich pełne odzwierciedlenie. Ostatecznie natomiast mają one pełne poparcie w nieosobowych źródłach dowodowych w postaci faktur za usługi świadczone przez (...). W związku z tym, Sąd przypisał wymienionym dowodom walor wiarygodności.

Znamiennym w niniejszej sprawie było to, że wszyscy zgłoszeni przez Prokuratora świadkowie wypowiadali się z ogromnym uznaniem i podziwem dla S. C., gdyż jako osoba niewidoma w latach (...) prowadził on gospodarstwo rolne po swoim ojcu i macosze. Przedmiotowa ułomność była czymś na tyle charakterystycznym, że całkowicie zrozumiałym jest, iż zarówno bezpośrednim sąsiadom, jak i siostrze oraz siostrzenicy oskarżonego i J. W. (3), utkwily w pamięci fakty związane z tym jaki sposób ten ociemniały człowiek prowadził gospodarstwo (siał, nawoził, wypasał bydło). Doprowadziło to tego, że w czasie postępowania dowodowego niemalże legendą obrosła osoba S. C., a przesłuchiwani świadkowie w bezpośrednim odbiorze byli na wskroś przekonujący i wiarygodni. W postępowaniu o zasiedzenie natomiast było całkowicie odwrotnie, gdyż wszystkie przesłuchane w nim osoby faktem, iż był on niewidomy uzasadniały twierdzenie, iż S. C. nie mógł się zająć prowadzeniem gospodarstwa. Innymi słowy, ta sama okoliczność, która w sprawie o zasiedzenie miała „sprzyjać” tezom postawionym we wniosku, w rzeczywistości okazała się tym, co dobitnie pozwoliło na ustalenie prawdy i wykazało, iż oskarżeni na rozprawie w postępowaniu sygn. akt (...) zeznawali nieprawdę odnośnie posiadania nieruchomości wymienionych we wniosku przez wnioskodawczynię w latach (...). J. W. (3) bowiem do czasu kiedy żył S. C. z pewnością nie prowadziła gospodarstwa rolnego, gdyż zajmował się tym jej niewidomy wujek. Poza wymienionymi świadkami bezapelacyjnie wskazują na to faktury za usługi świadczone przez (...) z lat osiemdziesiątych poprzedniego wieku, na których widnieją dane S. C.. Po jego śmierci natomiast wskazywane powyżej osoby zgodnie podawały, iż ziemia leży odłogiem i wyrosły na niej już wieloletnie drzewa. Tym samym wyjaśnienia J. W. (3), J. W. (2), Z. Z. (2) i G. P. (2), które utrzymywały, iż w sprawie o zasiedzenie zeznawały prawdę nie zasługują kompletnie na przymiot wiarygodności i stanowią jedynie przyjętą przez oskarżone linię obrony.

Powyższej konstatacji w niczym nie podważają zeznania M. W. (2) i R. W., gdyż dotyczyły one przede wszystkim wykorzystywania przez J. i T. W. tzw. siedliska, w którym do śmierci mieszkał S. C.. Działka, na której jest ono położone nie była jednak objęta wnioskiem o stwierdzenie zasiedzenia i nie dotyczyła jej sprawa (...) Sądu Rejonowego w Belchatowie.

W odniesieniu do zeznań J. W. (4) Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w tej części, w której podawał on, iż za właściciela gospodarstwa za swojego życia uznawany był S. C.. Prace jednak w gospodarstwie, które w tamtym czasie były wykonywane przez świadka, jego siostrę i rodziców były zdaniem sądu jedynie pomocą dla wymienionego gospodarza. Zeznania natomiast J. W. (4) odnośnie przejęcia prowadzenia całego gospodarstwa po S. C. przez J. W. (3) i uprawnienia przez nią ziemi nie zasługują według sądu na wiarę. Relacja wymienionego świadka jest bowiem w tym zakresie odosobniona, gdyż nie potwierdzają jej bezpośredni sąsiedzi. Ponadto zaś, wymieniony świadek nie był w stanie precyzyjnie określić jak długo po śmierci S. C. była uprawiana ziemia i od kiedy jego matka zaczęła się zachowywać się jak właścicielka. Wreszcie, jest on osobą żywo zainteresowaną tym, aby relacjonować przebieg wydarzeń w taki sposób, żeby nie zaszkodzić swojej matce i siostrze przeciwko, którym skierowano akt oskarżenia.

Mając na względzie dokonaną oceną materiału dowodowego oraz poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne Sąd uznał, że każda z osób oskarżonych w niniejszej sprawie w dniu 23 lutego 2017 r. w B. przed Sądem Rejonowym w Belchatowie w sprawie (...) zeznała nieprawdę odnośnie okoliczności związanych z posiadaniem przez J. W. (3) w latach (...) nieruchomości położonych w miejscowości S. obręb (...) na terenie gminy Z. oznaczonych w ewidencji gruntów jako działki o numerach: (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. 1,(...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha), (...) (pow. (...) ha) i (...) (pow. (...) ha).

Oskarżeni swoimi zachowaniami wypełnili znamiona występku określonych w art. 233 § 1 kk, gdyż będąc uprzedzonymi o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy złożyli zeznania w toku postępowania sądowego (prowadzonego na podstawie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego), w którym zeznali nieprawdę. Z całą pewnością wykluczyć, bowiem należy, aby J. W. (3) w latach (...) posiadała nieruchomości wymienione we wniosku o stwierdzenie zasiedzenia w sprawie (...). W rzeczywistości, bowiem pozostawały one od 1981 roku w posiadaniu S. C., a po jego śmierci w(...) roku grunty wskazane we wniosku nie były uprawiane przez J. W. (3), gdyż od tamtej pory leżą odłogiem.

Przypisany oskarżonym czyn miał charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym oskarżeni mogli zachować się zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym i nie zachodziły żadne okoliczności, które wyłączałyby ich winę. Ponadto czyny te były bezprawne, a stopień ich społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymiarze kary, Sąd na korzyść wszystkich oskarżonych wziął pod uwagę ich dotychczasową niekaralność, a w przypadku S. M. także przyznanie się do winy i samodenuncjację.

W przekonaniu Sądu, wymierzona S. M. (na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 37a kk) grzywna w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł, zaś J. W. (3), J. W. (2), Z. Z. (2) i G. P. (2) (na podstawie art. 233 § 1 kk) kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności odpowiadają stopniowi winy oskarżonych oraz społecznej szkodliwości ich czynów, a także pozwalają osiągnąć wobec nich zapobiegawcze i wychowawcze cele kary. Podkreślić bowiem należy, iż oskarżeni działali umyślnie, z pełną świadomością i premedytacją. Przy składaniu przedmiotowego zeznania zostali pouczeni o odpowiedzialności karnej, a pomimo tego złożyli zeznania niezgodne z prawdą godząc tym samym bardzo istotnie w wymiar sprawiedliwości.

Z uwagi na dotychczasowy sposób życia J. W. (3), J. W. (2), Z. Z. (2) i G. P. (2), a w szczególności ich niekaralność, Sąd postawił wobec wymienionych pozytywną prognozę kryminologiczną i na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk, a także art. 72 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności na okresy po 2 lata próby zobowiązując oskarżone do informowania Sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie co 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku pisemnych sprawozdań odnośnie jego wykonania oraz przestrzegania porządku prawnego, a zwłaszcza o wszelkich ewentualnych naruszeniach prawa lub toczących się przeciwko oskarżonym postępowaniach karnych, karnoskarbowych lub w sprawach o wykroczenia. W ocenie Sądu jest to wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności można żywić przekonanie, że zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.

Mając jednakże na względzie urealnienie aktualnie odczuwanej dolegliwości karnej za przypisane oskarżonym przestępstwa, Sąd na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył J. W. (3), J. W. (2), Z. Z. (2) i G. P. (2) grzywny w wysokościach po 50 stawek dziennych, ustalając w oparciu o dochody oskarżonych, ich warunki osobiste i majątkowe oraz możliwości zarobkowe wysokość stawek na kwoty po 10zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk i nakazał pobrać od oskarżonych odpowiednie kwoty tytułem opłat od wymierzonych kar (por. art. 2 ust. 1 pkt 2 oraz art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.). Ponadto zaś zasądzono od wszystkich oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 60,48 zł (sześćdziesiąt złotych i czterdzieści osiem groszy) tytułem zwrotu poniesionych w sprawie wydatków, na które to kwoty złożyła się suma kosztów postępowania przygotowawczego (170 zł – k. 148) oraz wydatków z postępowania sądowego (20 zł tytułem zryczałtowanych kosztów doręczeń w postępowaniu sądowym i 112,40 zł tytułem należności świadka – k. 232), którą następnie podzielono równo na pięcioro oskarżonych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku z 21 grudnia 2018 r.